

I N F O

Ali evropske filme vleče k tlom pretiran »kulturni balast« iz preteklosti? To vprašanje si zastavlja **Christian Routh**, koordinator pri izboru kandidatov za subvencije oz. posojila s strani **Evropskega sklada za scenarijstiko (European Script Found)**, ki ima svoj sedež v Londonu in je doslej na podlagi izbranih scenarijev dodelil že več kot 300 posojil, v skupni vrednosti 7,2 milijona USD. Evropski scenariji naj bi imeli — tako Routh — kopico slabosti: za Britance, ki prijavijo največ scenarijev, naj bi bilo značilno pretirano besedičenje (razmerje med številom sprejetih in prijavljenih scenarijev je 1:20); Nemci sicer najbolj izpolnjujejo prijavnice in prilagajo najbolj izčrpno dokumentacijo, njihovi scenariji pa so navadno dolgočasni (doslej 33 posojil); Grki si ne morejo kaj, da svojih predlogov ne bi naslanjali na klasično literaturo in dramatik, tudi če gre za sodobne pripovedi; vsi skupaj pa bi se lahko za nekaj časa odpovedali scenarijem na temo 2. svetovne vojne. Bolj naklonjeno Routh ocenjuje Italijane, Francoze, Špance in Luksemburžane — slednji so prijavili le 7 scenarijev, dobili pa so kar 3 posojila (razmerje 1:2,3).

Minilo je leto dni, odkar je japonska korporacija **Matsushita** kupila **MCA/Universal**. Za razliko od **Sonyja** pri **Matsushiti** ne morejo biti pretirano zadovoljni s finančnimi rezultati ameriške veje svoje poslovne verige: **MCA/Universal** je nekje na sredi B. O. lestvice (po deležu B. O. izkupička so bili l. 1989 na 2. mestu, l. 1990 na 3., oktobra 1991 pa so zdrsili na 4. mesto) — izgub sicer nimajo, dobička pa tudi ne. Poznavalci menijo, da je to vsaj delno povezano z nefleksibilnostjo managementa, ki ga je korporacija **Matsushita** obdržala — gre za veterana **Lewa Wassermana** in **Sidneya Sheinberga** ter vodjo filmskega sektorja **Toma Pollocka**. Razen filma **Backdraft** (78.000.000 USD kumulativnega B. O. izkupička) **Universal** letos ni imel nobenega močnejšega aduta. Pollock stavi predvsem na **Scorsesejev Cape Fear** in **Far and Away** Rona Howarda (s Tomom Cruisom in z Nicole Kidman), pa tudi na dva relativno draga filma o baseballu: **The Babe** z Johnom Goodmanom in **Mr. Baseball** s Tomom Selleckom. Tem ob strani so nizkobudžetni **The People Under the Stairs** (Wes Craven), **Problem Child 2** in **Child's Play 3**.

I N F O

HUDSON HAWK

režija: Michael Lehmann
 scenarij: Steven E. de Souza, Daniel Waters
 fotografija: Dante Spinotti
 glasba: Michael Kamen
 igrajo: Bruce Willis, Danny Aiello, Andie MacDowell, James Coburn
 producenti: A Tri-Star Pictures, ZDA, 1991

O zgodbi: Eddieja Hawkinsa, najslavnejšega med tatovi pravkar izpustijo iz zapore. Pripravljen, da se dokončno umakne iz businessa, pa že pri izhodu iz zapore naleti na starega kompanjona Tommyja 5-Tona. Še preden Eddie uspe popiti svoj nepogrešljivi cappuccino, sta s prijateljem vpletena v rop svetovnih razsežnosti. Ukrasti morata več dragocenih umetnin Leonarda Da Vincija, saj je v njih skrito 'srce' stroja, s katerim je umetnik nekoč spreminjal navadno kovino v zlato. Rop se sprevrže v akcijsko/pustolovsko komedijo, kjer drug drugega vlečejo za nos zviti agent CIA George Kaplan, milijonarski par Mayflower in skrivnostna agentka Vatikana.

O pripovedi: **Kaos dogodkov** onstran časovnih in prostorskih koordinat. Montažna »ekstatična« akci-

ja gagov in specialnih efektov, kjer se čas meri po dolžini glasbenih napevov, dan in noč se izmenujeta s pitjem kave, iz Amerike v Evropo pa se pride s preprostim skokom skozi okno.

O filmskih referencah: Hudson Hawk sicer »krade« iz zakladnice filmske zgodovine vse po vrsti, pa vendar lahko rečemo: »Kaj takega še nismo videli!«.

O ideji filma: Pred leti sta **Robert Kraft** in **Bruce Willis** napisala pesem z naslovom *Hudson Hawk*. Tako je nastala zgodba o Eddieju in njegovem prijatelju. Liričnost roparskega tandema se filmu krepko pozna. Se kako prav ima filmski publicist, ki je nekoč zapisal, da filma sploh ne bi bilo, če bog ne bi ustvaril glasbe.

O žrtvi filma: **Leonardo Da Vinci** je bil samo ekscentrični hipi z brado,

dolgimi lasmi in sončnimi očali. Navsezadnje — bil je umetnik in znanstvenik, ki mu je šlo samo za denar. Potegnil je za nos XIV. stoletje.

O strasteh posebne vrste: Rop se nikoli ne spleča zaradi denarja in najboljši morilci so tisti, ki ubijajo za šalo. Psi se radi igrajo celo z moškimi jajci — samo da so okrogla.

O filmskih likih: Eddie Hawkins ni nič kaj poseben tip. Nekakšen James Bond brez smokinga. **Tommy 5-Ton** je osebnost. Nekoč je tako močno udaril nekega tipa, da je leta izpusil tistih pet različnih glasov, ki jih človeško uho še ni bilo ujelo.

George Kaplan je kopija kopije originala. **George Kaplan** je bil že Cary Grant v Hitchcockovem **Sever-Severozahod**. **Anna Baragli** (agentka Vatikana) definitivno ni nuna.

Darwin Mayflower je bolj gizdalinski in pozerski od katerega koli slovenskega yuppieja. Brez svoje žene bi bil kot orkester brez dirigentske palice. **Minerva Mayflower** se zaveda »historičnosti« svojega imena. Brez nje bi bil duh tega filma bledečnejši in **Da Vinci** bi ne bil nikoli spoznan za goljufa.

O ljubezenskem dialogu: Hawkins: »Hey, this doesn't taste like Cappuccino.« Anna: »Oh, I guess I put too much ethyl chloride in it.« (Seveda je vse o sumu in sumničavosti povedal že Hitchcock).

O poslovnem dialogu: Eddie: »Hey, Tommy, let me ask you something?« Tommy: »Go ahead.« Eddie: »How do I look?« Tommy: »Eddie, Eddie, we're hanging off a castle in the middle of Italy and you're asking me how you look?« Eddie: »Okay, okay, you don't got to get mad about it.« (Seveda se je vse začelo pri tandemu Stan in Olio, nadaljevalo z gangsterskimi komedijami, ustavilo pri Curtizovem **We're Not Angels** itd., itd.)

O dialogu med filmom in gledalci: »Okay, Maybe It Is What You Think.«

O dialogu med gledalci in kritiki: »It's Not What You Think.«

O dialogu med filmom in režiserjem: O Michaelu Lehmannu se naučite vse z ogledom filma **Hudson Hawk**.

